

آیین های فرزند داری در ایران

۱۱ مهر ۱۴۰۳ ساعت ۱۱:۳۱

طفل ایرانی هنگامی که به چهارسالگی می‌رسد در نتیجه همین بازیها و سرگرمیها و گفت‌وگوها ورزیده شده است و صدها جمله‌بندی ساده و سبک و مقادیر هنگفتی کلمه در حافظه دارد و به طور کامل و شامل قادر به سخن گفتن است.

در فرهنگ ایران کودکی که حدود سه‌سالگی و بیشتر رسیده است از برکت مجموع گفت‌وشنودها و آموزشهایی که در خانواده خود دیده است، به خوبی از عهدهء ساختن و پرداختن جمله و ادای مفاهیم ذهنی برمی‌آید، ولی از عدد و رقم آگاه نیست و لازم است که آرام آرام با عدد و رقم آشنا شود. مادر از این کار بایسته هم غافل نیست با مهربانی کف می‌زند و به آهنگ مخصوص و تکیه به کلام می‌خواند و از فرزند خود می‌خواهد که گفتهء او را تکرار کند: «بیا یک، بیا یک یاری دارم بیا دو، بیا دوست می‌دارم، بیا سه ، بیا سیمین عذارم بیا چار، بیا چاره دردم، بیا پنج، بیا پنجه آفتاب، بیا شیش، بیا شیشه عمرم، بیا هفت، بیا هفت آسمونم، بیا هشتبیا هشت در بهشتم، بیا نه، بیا نزهت عزیزم، بیا ده، بیا ده‌ساله دختر، بیا یازده ریزه‌ریزه، دوازده قر می‌ریزه، به سیزده واردم من، به چارده چاروا دارم، به پونزه پول ندارم...» طفل ایرانی هنگامی که به چهارسالگی می‌رسد در نتیجه همین بازیها و سرگرمیها و گفت‌وگوها ورزیده شده است و صدها جمله‌بندی ساده و سبک و مقادیر هنگفتی کلمه در حافظه دارد و به طور کامل و شامل قادر به سخن گفتن است.

منبع: انجوی شیرازی‌سید ابوالقاسم، ادب شفاهی و زبان آموزی به کودک در فرهنگ مردم، فرهنگ مردم، بهار ۱۳۸۴، شماره ۱۳ ،

ص ۶۹

آدرس مطلب :

<https://www.cafetariikh.com/news/49836/آیین-داری-فرزند-های-آیند/49836>